

Arrest

nr. 159 609 van 8 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2015 en tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. MOUBAX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kramovic (gemeente Rahovec, Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent gehuwd met G. Z. (...) (O.V. (...)) met wie u veertien kinderen heeft. In 2002 verliet u met uw echtgenote en enkele kinderen Kosovo en trok u naar Montenegro waar u twee jaar in Vrela Duije bleef alvorens naar Belgrado (Servië) uit te wijken. Eind 2007 verliet u Servië en trok u via Hongarije en Oostenrijk naar Duitsland waar u begin 2008 aankwam.

Na twee maanden verliet u Duitsland en trok u naar België. U diende een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Nadat u dit werd geweigerd, diende u op 4 december 2012 een asielaanvraag in België in. Aangezien Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag werd u in mei 2013 naar Duitsland gerepatrieerd. Duitsland repatrieerde u datzelfde jaar nog naar Kosovo waar u en uw echtgenote in het bezit werden gesteld van nieuwe Kosovaarse identiteitskaarten en paspoorten. U verbleef enige tijd in Kramovic maar aangezien u geen geld had om uw woning te renoveren week u uit naar Pejë waar u aanvankelijk een leegstaande woning betrok. Uit schrik voor Albanezen trok u nadien in bij familie. U vreest dat Albanezen uw dochters iets zouden aandoen en meent geen beroep te zullen kunnen doen op de politie in geval van moeilijkheden aangezien Albanezen de politie slaan. Vier maanden na uw terugkeer naar Kosovo wou uw dochter F. (...) huwen met G. H. (...), een man die kennissen heeft bij de politie en die uw goedkeuring niet droeg. U trok naar de lokale politie in de hoop dat de politie uw dochter van de man kon scheiden. U liet de politie weten dat G. (...) niet voor uw dochter zorgde, dat hij haar geen eten gaf en haar opsloot. De politie zei echter dat het hun zaak niet was en stuurde u naar huis. Wanneer u uw ongenoegen over de reactie van de politie overmaakte aan een verantwoordelijke van de stad, repliceerde hij zich niet te kunnen mengen in de zaak. Uiteindelijk vluchtte F. (...) van haar man naar Duitsland. U zocht sinds uw terugkeer naar Kosovo tevergeefs werk bij privé personen. Toen u werk vroeg aan een arbeidsbureau werd u uitgelachen en weggestuurd. Hoewel u over de nodige documenten beschikte werd u een sociale uitkering geweigerd. U kreeg te horen dat er geen geld meer was. Toen u hierover uw beklag deed bij de ombudsman in Pejë zei hij zich er niet mee te kunnen bemoeien en de regels niet te kennen. Verder haalt u aan gezondheidsproblemen (aan uw hart en uw maag) te kennen waarvoor u in Kosovo om de twee dagen naar de dokter ging waar u insputingen kreeg. Andere medicatie kon u zich niet veroorloven. Om de twee weken werd evenwel een analyse gemaakt van uw gezondheidsproblemen. Ook uw echtgenote kent gezondheidsproblemen (ze heeft een aandoening aan haar been). Zij raadpleegde één keer een arts en kreeg toen te horen dat er niets kan gedaan worden. Uw echtgenote kreeg toen wel een insputing. Eind 2014 verliet u met uw gezin Kosovo opnieuw en keerde u terug naar België waar u in januari 2015 aankwam en waar uw asielaanvraag ingediend in 2012 werd heropend. Onderweg naar België verloor u aan de Hongaarse grens uw dochter F'. (...). In België hoorde u onbekenden praten over ene F'. (...) die in België zou zijn. U vermoedt dat het uw dochter betreft. Niettemin vroeg u geen verdere informatie aan de onbekenden. In Hongarije werden de paspoorten van u en uw echtgenote door de Hongaarse autoriteiten in beslag genomen alvorens u naar België verder reisde. U stelt in Kosovo geen rust te kennen. U bent in het bezit van uw originele Kosovaarse identiteitskaart (d.d. 21 maart 2014), uw verlopen UNMIK-identiteitskaart (d.d. 27 februari 2001), de geboorteaktes van u, uw echtgenote, enkele van uw kinderen en uw schoondochter en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bracht immers onvoldoende feiten of elementen aan waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt.

Allereerst dient gewezen te worden op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid sterk op de helling zetten. U verklaart uw dochter F'. (...) onderweg naar België eind 2014 aan de Hongaarse grens uit het oog verloren te hebben waarna u vervolgens niets meer van haar heeft vernomen (CGVS, p.3). Toen u op de metro onbekenden hoorde vertellen dat ene F'. (...) in België was, vermoedde u dat het uw dochter betrof. Niettemin liet u na de onbekenden aan te spreken om meer inlichtingen in te winnen (CGVS, p.3 en p.7). Uw verweer dat het onbekenden betrof overtuigt, gelet op het feit dat het een verdwijning van uw dochter betreft, geenszins (CGVS, p.3). Verder dient gewezen te worden op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenote aflegden met betrekking tot de problemen omtrent F. (...) en haar huwelijk (uw dochter trouwde zonder uw goedkeuring met een man die haar opsloot en geen eten gaf). U situeert de problemen naar aanleiding van F. (...)’s huwelijk vier maanden na uw terugkeer naar Kosovo in 2013 (CGVS, p.12). U geeft ook aan dat uw dochter wilde trouwen met G. H. (...) (CGVS, p.12). Uw echtgenote daarentegen situeerde deze problemen net na de Kosovo-oorlog van 1999. Bij jullie terugkeer naar Kosovo in 2013 kenden jullie hieromtrent geen problemen meer (CGVS partner, p.4). Volgens uw echtgenote wou uw dochter bovendien niet trouwen (CGVS partner, p.4). Gelet op voorgaande kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde problemen naar aanleiding van F. (...)’s huwelijk.

U stelt niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er geen rust zal vinden. Hoewel u persoonlijk geen concrete problemen heeft gekend met Albanezen, vreest u dat Albanezen uw dochters iets zullen aandoen (CGVS, p.8). Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrees louter hypothetisch is en gebaseerd is op algemeenheden als ‘Albanezen doden nu eenmaal mensen’. (CGVS, p.8). U stelt in

geval van moeilijkheden geen beroep te kunnen doen op de aanwezige autoriteiten in Kosovo. De politie kan immers niet met Albanezen praten; sterker nog, Albanezen slaan de politie (CGVS, p.8). Gevraagd naar de basis van dergelijke uitspraken beperkt u zich tot het stellen dat elke Roma dit weet (CGVS, p.8). Er dient wat dit betreft evenwel gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft de problemen die u kende op vlak van werkgelegenheid (u vond geen werk en werd uitgelachen in het arbeidsbureau), het krijgen van een uitkering (hoewel u al de vereiste documenten had, kreeg u geen uitkering) en gezondheidszorg (u en uw echtgenote hadden gezondheidsproblemen en u kon uw medicatie niet betalen) dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die bevestigt dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een

toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Voor wat u persoonlijk betreft kan hierbij toegevoegd worden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de beweerde reactie van de ombudsman toen u hem op de hoogte bracht van uw ervaringen bij het zoeken naar werk en het verkrijgen van een sociale uitkering. Gelet op het feit dat de ombudsman bevoegd is voor alle klachten over mensenrechtenschendingen en ambtsmisbruik door civiele instanties in Kosovo is het weinig geloofwaardig dat de ombudsman u zou wandelen gestuurd hebben met de melding dat hij zich niet moeit met dergelijke zaken en dat hij de regels niet kent (CGVS, p.10). Bovendien liet u na verdere stappen te zetten om het door u beweerde onrecht aan te klagen. Het feit dat u dit niet kon doen omdat u drie vrouwen niet alleen thuis kan achterlaten, rechtvaardigt uw nalaten niet (CGVS, p.10), te meer daar u wel om de twee dagen uw woning kon verlaten om naar een arts te gaan (CGVS, p.8). Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw broer wel kan genieten van een sociale uitkering, dat uw zoon woont in een woning die werd opgebouwd door KFOR (Kosovo Force) en dat u frequent toegang had tot de gezondheidszorg in uw land (u ging om de twee dagen naar een arts waar u een inspuiting kreeg en om de twee weken werd een analyse uitgevoerd) (CGVS, p.4, 5, 8, 10-11).

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat gezondheidsproblemen op zich niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en die van uw gezinsleden staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partijen gevraagd waarom zij van oordeel zijn dat de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bevelen om het grondgebied te verlaten in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij menen dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits de bevelen om het grondgebied te verlaten worden betekend na de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richten de verzoekende partijen hun beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en beslissingen houdende een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen de bestreden beslissingen, waarbij de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen na de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die zij overigens uitdrukkelijk in hun motivering vermelden, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissingen genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het*

indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd."

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bestreden beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moeten de beslissingen van "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*", genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd. Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de beslissingen houdende het "*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*" (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen middelen ontwikkelen die gericht zijn tegen de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat een aantal elementen werden vastgesteld die de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partijen sterk op de helling zetten, meer bepaald de onaannemelijkheid dat eerste verzoekende partij nagelaten heeft meer inlichtingen in te winnen bij de onbekenden die zij hoorde vertellen dat ene F'. in België was, waarvan zij vermoedde

dat het haar dochter betrof, en de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot de problemen omtrent F. en haar huwelijk, bemerken verzoekende partijen omtrent hun dochter F'. dat zij nog steeds spoorloos is en dat de kans groot is dat zij tevens ontvoerd is, gelet op de bedreigingen van de man waarmee hun andere dochter F. gehuwd was. Verzoekende partijen stellen dat zij zich wel degelijk geïnformeerd hebben, maar echter verkregen zij onvoldoende informatie om tot enig resultaat te leiden. Verder stellen verzoekende partijen dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat tweede verzoekende partij ongeschoold is en *“alle informatie van bedreiging via haar buurvrouw kreeg (...) terwijl haar man degene was die af en toe waagde om naar buiten te gaan”*. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat hun problemen bleven aanhouden en dat zij voor represailles vrezen bij terugkeer, zoals de ontvoering van hun andere dochter, daar de man met wie F. gehuwd was veel connecties heeft. Voorts heeft eerste verzoekende partij de nationale middelen uitgeput, doch kon men niets voor hen doen *“omdat de politie niets van romas moet weten”* en de man met wie F. gehuwd was bovendien bevriend was met de politie.

3.2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij, toen zij onbekenden hoorde vertellen dat ene F'. in België was, waarvan zij vermoedde dat het haar dochter betrof, aan deze onbekenden geen verdere inlichtingen heeft gevraagd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 09/09/2015, p. 3). De bewering in het verzoekschrift dat verzoekende partijen zich wel degelijk verder geïnformeerd hebben, is dan ook tegenstrijdig met deze eerdere verklaring van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor en tast verder de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partijen aan.

Verder is de Raad van oordeel dat de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van eerste verzoekende partij dat de problemen naar aanleiding van F.'s huwelijk plaatsvonden vier maanden na haar terugkeer naar Kosovo in 2013 en anderzijds de verklaring van tweede verzoekende partij dat deze problemen net na de Kosovo-oorlog in 1999 plaatsvonden geenszins verklaard kan worden door de uitleg dat tweede verzoekende partij ongeschoold is. Door tweede verzoekende partij werd uitdrukkelijk aangegeven dat de problemen naar aanleiding van F.'s huwelijk plaatsvonden onmiddellijk na de Kosovo-oorlog in 1999 en dat zij na hun terugkeer naar Kosovo in 2013 in verband hiermee geen problemen meer hebben gehad (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 09/09/2015, p. 4). Ook de bedreiging van de man waarmee F. gehuwd was, die tweede verzoekende partij via haar buurvrouw kreeg, vond plaats voor hun (eerste) vertrek uit Kosovo in 2002 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 09/09/2015, p. 4). Het loutere feit dat tweede verzoekende partij ongeschoold is, kan geenszins volstaan om te verklaren dat tweede verzoekende partij de problemen naar aanleiding van F.'s huwelijk situeert voor hun eerste vertrek uit Kosovo in 2002 – en dus meer dan tien jaar geleden – terwijl deze problemen volgens eerste verzoekende partij plaatsgevonden zouden hebben vlak na haar terugkeer naar Kosovo in 2013. Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen naar aanleiding van F.'s huwelijk. Gezien aan deze problemen geen enkel geloof kan worden gehecht, is de bemerking van verzoekende partijen dat zij voor deze problemen niet konden rekenen op de hulp van de Kosovaarse politie niet dienstig.

3.2.4. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat zij de hele tijd verscholen leefden om problemen met Albanezen te vermijden, maar dat deze situatie echter op lange termijn onhoudbaar was, waardoor zij Kosovo hebben verlaten, bemerkt de Raad dat door verwerende partij omtrent de door eerste verzoekende partij geuit vrees dat Albanezen haar dochters iets zullen aandoen, het volgende motiveert in de bestreden beslissingen: *“U stelt niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er geen rust zal vinden. Hoewel u persoonlijk geen concrete problemen heeft gekend met Albanezen, vreest u dat Albanezen uw dochters iets zullen aandoen (CGVS, p.8). Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrees louter hypothetisch is en gebaseerd is op algemeenheden als ‘Albanezen doden nu eenmaal mensen’. (CGVS, p.8). U stelt in geval van moeilijkheden geen beroep te kunnen doen op de aanwezige autoriteiten in Kosovo. De politie kan immers niet met Albanezen praten; sterker nog, Albanezen slaan de politie (CGVS, p.8). Gevraagd naar de basis van dergelijke uitspraken beperkt u zich tot het stellen dat elke Roma dit weet (CGVS, p.8). Er dient wat dit betreft evenwel gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-*

gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.”. De Raad wijst er verzoekende partijen erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

3.2.5. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat zij in Kosovo te maken kregen met discriminatie bij het zoeken van werk en uitkering en dat zij er geen toegang hadden tot de gezondheidszorg, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich wederom beperken tot het louter herhalen van hun asielmotieven. Door verwerende partij werd desbetreffend evenwel het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft de problemen die u kende op vlak van werkgelegenheid (u vond geen werk en werd uitgelachen in het arbeidsbureau), het krijgen van een uitkering (hoewel u al de vereiste documenten had, kreeg u geen uitkering) en gezondheidszorg (u en uw echtgenote hadden gezondheidsproblemen en u kon uw medicatie niet betalen) dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die bevestigt dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Voor wat u persoonlijk betreft kan hierbij toegevoegd worden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de beweerde reactie van de ombudsman toen u hem op de hoogte bracht van uw ervaringen bij het zoeken naar werk en het verkrijgen van een sociale uitkering. Gelet op het feit dat de ombudsman bevoegd is voor alle klachten over mensenrechtenschendingen en ambtsmisbruik door civiele instanties in Kosovo is het weinig geloofwaardig dat de ombudsman u zou wandelen gestuurd hebben met de melding dat hij zich niet moeit met dergelijke zaken en dat hij de regels niet kent (CGVS, p.10). Bovendien liet u na verdere stappen te zetten om het door u beweerde onrecht aan te klagen. Het feit dat u dit niet kon doen omdat u drie vrouwen niet alleen thuis kan achterlaten, rechtvaardigt uw nalaten niet (CGVS, p.10), te meer daar u wel om de twee dagen uw woning kon verlaten om naar een arts te gaan (CGVS, p.8). Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw broer wel kan genieten van een sociale uitkering, dat uw zoon woont in een woning die werd opgebouwd door KFOR (Kosovo Force) en dat u frequent toegang had tot de gezondheidszorg in uw land (u ging om de twee dagen naar een arts waar u een inspuiting kreeg en om de twee weken werd een analyse uitgevoerd) (CGVS, p.4, 5, 8, 10-11).”.* De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met het louter herhalen van hun asielmotieven in gebreke blijven.

3.2.6.1. In hun verzoekschrift verwijzen verzoekende partijen verder nog naar twee rapporten en een internetartikel omtrent de situatie van Roma's in Kosovo – zij voegen deze als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlagen 4-6) – en stellen dat uit deze informatie blijkt dat de Kosovaarse regering in de praktijk faalt in het integreren van de RAE, dat er geen verbetering is wat betreft de situatie van Roma's in Kosovo en dat er sprake is van “*een duidelijk constante vervolging*” van Roma's in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

3.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partijen aangebrachte informatie (bijlagen 4-6) op generlei wijze de informatie weerlegt waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen geenszins afdoende ondersteund wordt door objectieve interetnische veiligheidsincidenten, om te stellen dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 en om te stellen dat, hoewel blijkt dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat bovendien geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Verder blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, uit de door hen neergelegde informatie geenszins dat er actueel in Kosovo sprake is van “*een duidelijk constante vervolging*” van Roma's in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. De door verzoekende partijen aangebrachte informatie (bijlagen 4-6) is dan ook niet van aard de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

3.2.7. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen noch aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan de door hen voorgehouden problematiek geen geloof kan worden gehecht en, indien al geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, *quod non*, verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet zouden kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 22 september 2015 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT